

Na planinah . . .

Na planinah, v tihih šumah —
tam je pokoj, tam je mir,
ptice tam žgole kot v raju,
žubori milobno vir.

Sapa sveža, blagodejna
kakor sen mehkó drhti,
kakor duh poljublja šumo,
uspavanko ji šuši.

Da v bolestnih, burnih urah,
ko je žalostno srce,
duša mogla tja bi vzpluti
in pozabiti gorje!

Miroslav Kunčič.

Ledene rože.

Uj, mraz! Suh in trd je mraz
priplazil iz lesovja
med mirna se domovja
v mesto in samotno vas.

Rože je gredé sejal
kot solnce v mladoletju,
in okna v mrzlem cvetju
zableste, ko dan je vstal.

V soju pestrem, mavričnem
vsa okna lesketajo,
a rože se igrajo
v mladem solncu jutranjem.

Žarke v cvetje vse upre
in gorko ga poljublja,
a mraz se v gozd izgublja —
in rože v solzah se tope.

V. Klanšek.

Pregovor.

Minki oče je podaril
štiri nebogljene piške.
Jožek pa imel je štiri
v past čez noč ujete miške.

Pa svetuje: „zamenjajva —
ti daj meni piške, Minka;
jaz pa dam ti miške svoje.“
Brzo sestra odčinka:

„Kaj pa hočejo mi miške!
V grde so odete kutke
z dolgim repkom — moje piške
vzrastejo pa v lepe putke!“

Miroslav Kunčič.

